

«Αμνοί και Λέοντες» του Γιάννη Μόσχου (προδημοσίευση)

27 Απριλίου 2025

👁 1450

Προδημοσίευση αποσπάσματος από το μυθιστόρημα του Γιάννη Μόσχου «Αμνοί και Λέοντες», το οποίο θα κυκλοφορήσει στις 29 Απριλίου από τις εκδόσεις Τόπος.

Επιμέλεια: **Κώστας Αγοραστός**

«Καλώς τα παλικάρια! Τι κάνετε, ωρέ λεβέντες;» έτριξε το μοναστήρι η φωνή του παπα-Γούμενου. Η μεγάλη του κοιλιά χόρευε στο σκοτάδι και πίσω από τη χοντρή ζώνη άστραφτε μια πιστόλα, κάτω από το αριστερό του χέρι, με ασημένια λαβή.

«Γεια και χαρά σου, γέροντα», αποκρίθηκε άνευρα ο Μπόμποτας.

«Μολόγα, ωρέ Μάρκο, τι στέκεσαι έτσι σαν πεθαμένος; Τι σκοτούρες έχεις;»

«Σαν τι θες να μολογήσω; Μας έχει πάρει στο κυνήγι όλος ο ντουινιάς, δεν έχουμε σταθεί».

Ο παπα-Γούμενος σήκωσε το χέρι κι έκανε τον καπετάνιο να κόψει τη μιλιά του. Στράφηκε προς τον μοναχό, που τον κοιτούσε υποταγμένος.

«Βάλε στη φωτιά το αρνί που έχουμε για αύριο. Βάλε και μπόλικες πατάτες στον ξυλόφουρνο, μην τσιγκουεντείς, τις πατάτες τις κλέβει το ταψί».

Ψήθηκε το αρνί, το σκόρπισαν στις τάβλες, εκεί, στα σκοτεινά, υπό το φως των κεριών, μοσχοβόλησε το μέρος, έφαγαν λαίμαργα, έγλειφαν τα κόκαλα. Ήπιαν και κρασί, μαυροκόκκινο και πηχτό σαν αίμα. Μόλις απόφαγαν και δεν υπήρχε πια κρέας στο τραπέζι, ο Μπόμποτας σήκωσε το ποτήρι.

«Παπα-Γούμενε, είσαι φίλος καρδιακός! Σχώρνα μας τις αμαρτίες να πάμε παρακάτω».

Ο παπα-Γούμενος σήκωσε το κεφάλι ανάμεσα από τη στοίβα με τα κόκαλα που έτρωγε και είπε μασουλώντας:

«Συγχωρεμένοι!».

Ο Ζίτσας έμεινε στο τραπέζι και συνέχισε το φαγοπότι, οι υπόλοιποι έφυγαν, πήγαν στην κεντρική σάλα με τους πάγκους, να ξαπλώσουν, να ξεκουραστούν. Ο Μπόμποτας άναψε την πίπα του και την κύκλωσε με τα μουστάκια του.

«Παπα-Γούμενε, το κλίμα δεν μας σηκώνει εδώ άλλο».

«Ναι».

«Η χωροφυλακή χοροπατάει, αγριεύτηκε. Ο Κολοβούλης μάς πούλησε. Θα τον φάει το μαύρο φίδι».

Ο παπα-Γούμενος κούνησε το κεφάλι. Κάτι πήγε να πει, αλλά δεν είπε. Ο καπετάνιος συνέχισε.

«Μουσαφίραϊοι δεν πατάν στα βουνά αυτά, δεν μπορούμε ούτε να κλέψουμε ούτε να στριμώξουμε κανέναν ξένο. Δεν έχουμε πού να πατήσουμε!»

«Οι ντόπιοι;»

Ο Μπόμποτας τράβηξε μια τζούρα από την πίπα του και χάθηκε μέσα σε σύννεφο καπνού.

«Άμα κυνηγάς τον ντόπιο, κυνήγα καλύτερα τον εαυτό σ'. Άμα έκαμες οχτρό τα χωριά, τελείωσες». Και μετά από πέντε δευτερόλεπτα σιωπής: «Δεν υπάρχει ψωμί εδώ πέρα. Θα λακίσουμε, κι ο Θεός βοηθός. Πρώτα, όμως, θέλω να λογαριαστούμε».

Ο παπα-Γούμενος πέταξε το κόκαλο στο τραπέζι και, μασουλώντας, σκούπισε τα χέρια με το ράσο του.

«Και σαν τι λογαριασμό να κάμουμε δηλαδή;»

«Λογαριασμό. Έχουμε φέρει πράματα και θάματα αυτά τα χρόνια εδώ στα βουνά. Θησαυρός ολόκληρος. Θα κρατήσεις μερτικό, μας τα φύλαξες, θα τα μοιράσουμε».

«Για μολόγα, μωρέ Μάρκο. Τι λογαριασμούς τσαμπουνάς; Τι νομίζεις είναι το μοναστήρι, τράπεζα; Να μπουκάρεις όποτε θέλεις και να σηκώνεις φλουριά;»

«Σ' τα παρέδωσα να τα φυλάξεις, όχι να μ' τα φας».

«Τα πράματα αυτά είναι του μοναστηριού. Ξέρεις τι πόρο θα είχατε πάρει χωρίς την εκκλησία; Ποιος σας φύλαξε νομίζεις; Ποιος σας έστειλε προσκυνητές, μουσαφίρηδες να τους κλέψετε και να τους πάρετε μαζί σας για πληρωμή; Ποιος τα κανόνισε με τον Κολοβούλη; Ποιος σας φύλαξε απ' τα αποσπάσματα;»

Ο παπα-Γούμενος ανασκουμπώθηκε στη θέση του παλεύοντας με κάτι που τον ενοχλούσε. Κοίταξε εξεταστικά τον Μπόμποτα.

«Να μοιράσουμε δηλαδή τα χρυσαφικά του μοναστηριού; Αυτό λες, καπετάνιε;»

Ο Μπόμποτας σήκωσε το χέρι, τάχα απολογούμενος.

«Όχι του μοναστηριού, παπά μ'. Τα δικά μας».

«Ποια είναι τα δικά σας δηλαδή;»

Ο Μπόμποτας ένιωθε το αίμα να του ανεβαίνει στο μέτωπο. Το μουστάκι άρχισε να τσιγκελώνει. Κρατήθηκε. Κοίταξε γύρω του. Ο Ζίτσας συνέχιζε το φαί, οι υπόλοιποι κοιμούνταν στη σάλα. Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά. Λίγο φως εδώ κι εκεί από τα καντήλια. Νυχτοπούλια που μοιρολογούσαν, δέντρα που κουνιούνταν μήπως και ζεσταίνονταν από το κρύο, και το μοναστήρι, κρεμασμένο στον βράχο, να μην το νοιάζει τίποτα. Ο Μπόμποτας συνέχιζε να κοιτάει τον παπα-Γούμενο χωρίς να μιλάει ακόμα.

«Για μολόγα, μωρέ Μάρκο. Τι λογαριασμούς τσαμπουνάς; Τι νομίζεις είναι το μοναστήρι, τράπεζα; Να μπουκάρεις όποτε θέλεις και να σηκώνεις φλουριά;»

«Σ' τα παρέδωσα να τα φυλάξεις, όχι να μ' τα φας».

«Τα πράματα αυτά είναι του μοναστηριού. Ξέρεις τι πόρο θα είχατε πάρει χωρίς την εκκλησία; Ποιος σας φύλαξε νομίζεις; Ποιος σας έστειλε προσκυνητές, μουσαφίρηδες να τους κλέψετε και να τους πάρετε μαζί σας για πληρωμή; Ποιος τα κανόνισε με τον Κολοβούλη; Ποιος σας φύλαξε απ' τα αποσπάσματα;»

«Ο Κολοβούλης μάς έστησε μπλόκο στη Ράχη του Πεθαμένου, με το ζόρι γλιτώσαμε, θα μας ξεμπέρδευαν».

«Όπως και να 'χει, θα σας δώκω από λίγες λίρες να πορέψετε, τα πολλά θα μείνουν εδώ, μήπως τα χρειαστείτε κι εσείς, μήπως κι εμείς».

Η πίπα άρχισε να τρέμει ανάμεσα στα μουστάκια του Μπόμποτα. Άρχισε να ξεφυσάει από τα ρουθούνια. Ωσου δεν άντεξε.

«Τι είπες, ρε τραγόπαπα; Εσύ θα κλέψεις λεφτά από τον καπετάν Μάρκο Μπόμποτα; Μαύρο φίδι που σ' έφαγε, γερολιμασμένο, παλιοκοπριά», έσκουξε και σηκώθηκε ολόρθος από τη μια άκρη του τραπεζιού, σαν λιοντάρι που δείχνει τα δόντια του, κι από απέναντι, ο παπάς, με την κοιλιά του και τα ροδοκόκκινα μάγουλα, το μαύρο ράσο και την αστραφτερή ζώνη, να ουρλιάζουν και οι δύο πάνω από το μεγάλο τραπέζι της Παναγίας της Πελεκητής, και ούτε ο Ζίτσας, που κοιτούσε ακίνητος, ούτε ο Θεός μπορούσαν να τους κάνουν καλά. Έξω, η νύχτα είχε επικρατήσει στη δική της μάχη, είχε επιβληθεί γενική ησυχία, ούτε νυχτερίδες ούτε κουκουβάγιες, τίποτα δεν κουνιόταν. Μόνο η μυρωδιά του νυχτολούλουδου πρόδιδε μια κάποια ζωή. Όλη η πλάση κοιμόταν· προετοιμαζόταν να υποδεχτεί τον ήλιο το πρωί, ώσου τη σιωπή διέκοψε ένας πυροβολισμός και μετά από λίγα δευτερόλεπτα άλλος ένας.

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Σεπτέμβριος 1925, μεσοπόλεμος. Κυνηγημένη από χωροφύλακες, η συμμορία ληστών του Μάρκου Μπόμποτα, από τις τελευταίες που έχουν απομείνει, βρίσκει καταφύγιο στο μοναστήρι της Παναγίας Πελεκητής. Μετά από αψιμαχία με τον ηγούμενο υποχωρεί προς τα ορεινά Άγραφα για να γλιτώσει. Στο ταξίδι αυτό προς τη λύτρωση οι ληστές σπέρνουν αλόγιστα τον θάνατο. Παράλληλα τους καταδιώκει και το Τάγμα Κυνηγών που έχει ορίσει η κυβέρνηση Πάγκαλου για την πάταξη της ληστοκρατίας, το οποίο κυρίως πλατσκολογεί και εκφοβίζει τα γύρω χωριά. Ο νέος νόμος που προβλέπει ότι κάθε ληστής που παραδίδει κεφάλι ληστή αποκτά αμνηστία περιπλέκει δραματικά τις καταστάσεις.

Το ίδιο διάστημα ένα σαρακατσάνικο τσελιγκάτο ακολουθεί αντίθετη πορεία, και από τα ορεινά Άγραφα κατεβαίνει προς τον κάμπο να ξεχειμωνιάσει, εκδιωγμένο από τους τσιφλικάδες που θεωρούν ότι οι νομάδες καταπατούν τη γη τους. Στο δικό τους ταξίδι προς τη λύτρωση αντιλαμβάνονται ότι οι παλιοί σύμμαχοι έχουν γίνει πλέον εχθροί. Η συνάντηση των ληστών με το τσελιγκάτο θα αλλάξει τη ζωή όλων και θα τους υποχρεώσει να αντιμετωπίσουν την κοινή τους μοίρα: απόβλητοι, στο περιθώριο μιας κοινωνίας που πλέον δεν τους έχει ανάγκη.

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Ο **Γιάννης Μόσχος** (γενν. 1982) μεγάλωσε στη Γάβριανη του νομού Μαγνησίας. Σπούδασε Οικονομικές Επιστήμες στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Εργάζεται στην Αθήνα. Γράφει στίχους και ιστορίες. Το 2019 εκδόθηκε το πρώτο αστυνομικό μυθιστόρημά του με τίτλο *Το κορόρο*, το οποίο συμπεριλήφθηκε στη βραχεία λίστα βραβείων του περιοδικού Αναγνώστης, στην κατηγορία «Πρωτοεμφανιζόμενοι πεζογράφοι». Το 2021 εκδόθηκε το δεύτερο μυθιστόρημά του με τίτλο *Και οι τέσσερις ήταν απαισιόι*. Το 2022 το διήγημά του «Κανέλα στο βραστό» διακρίθηκε στον διαγωνισμό του PEN Greece με θέμα «1922-2022 Ξεριζωμός και προσφυγιά». Διάφορα διηγήματά του έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικά έργα. Δημιουργός του podcast «Crime Fiction: Explained», όπου συνομιλεί με ανθρώπους του βιβλίου και αναλύουν θεωρητικά θέματα της αστυνομικής λογοτεχνίας. Είναι μέλος της Ελληνικής Λέσχης Συγγραφέων Αστυνομικής Λογοτεχνίας (ΕΛΣΑΛ).

Ακολουθήστε την [bookpress.gr](https://news.google.com/publications/CAAqBwgKMK39pAsw8le9Aw?hl=en-US&gl=US&ceid=US:en) στο Google News (<https://news.google.com/publications/CAAqBwgKMK39pAsw8le9Aw?hl=en-US&gl=US&ceid=US:en>) και διαβάστε πρώτοι τα θέματα που σας ενδιαφέρουν.